

Sygn. akt IV Ka 524/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r.

sprawy **R. R.**

syna S. i K. z domu S. (...) r. w K. za czyn z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 6 maja 2015 r. sygnatura akt III W 1455/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 524 / 15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 6 maja 2015r. sygn. akt III W 1455/14:

I. obwinionego R. R. uznał za winnego tego, że w dniu 26 lipca 2014 roku około godziny 21.40 w miejscowości S. woj. (...) na ul. (...) na terenie Parku Zdrojowego spożywał alkohol w miejscu objętym zakazem spożywania alkoholu, tj. wykroczenia z art. 43¹ ust.1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i za czyn ten na podstawie art. 43¹ ust.1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wymierzył karę grzywny w wysokości 200 zł (dwieście złotych);

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego od stawianego mu zarzutu.

Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego za winnego zarzucanego czynu polegający na przyjęciu, iż obwiniony oddawał potrzebę fizjologiczną w miejscu do tego nie przeznaczonym,

II. rażąco obrażając prawa, w szczególności przez naruszenie:

- zasady swobodnej oceny dowodów (art.7 kpk w zw. z art. 8 kpw),

- zasady domniemania niewinności i in dubio pro reo (art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpw).

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna.

Przeciwnie oczekiwaniom i twierdzeniom jej autora kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Oczywiście niesłusznie apelujący kwestionuje wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinieniu obwinionego co do przypisanego mu wykroczenia, bo wnioski te mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk.

Nie sposób zrozumieć, dlaczego apelujący sformułował zarzut błędnych ustaleń faktycznych, polegający na przyjęciu cyt. „ iż obwiniony oddawał potrzebę fizjologiczną w miejscu do tego nieprzeznaczonym”. Takich ustaleń w zaskarżonym wyroku przecież nie dokonano. Wszak obwinionemu zarzucono i przypisano spożywanie alkoholu w miejscu objętym zakazem spożywania alkoholu, penalizowane przepisem art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. W tym zakresie sąd przekonująco wskazał, z jakich powodów odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego na rzecz zeznań świadków. Ż., T. S., Ł. M. i G. M.. W tej mierze argumenty apelacji sprowadzają się do prostej negacji oceny sądu jako sprzecznej z wyjaśnieniami obwinionego, co nie podważa trafności toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Żadnych wątpliwości nie wzbudza także wymiar kary w postaci 200 złotych grzywny, która to kara spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego oraz w zakresie społecznego oddziaływania. Grzywna w wymiarze jedynie 200 zł (zatem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) nie jest karą niewspółmierną, lecz raczej symboliczną, to orzeczenie odpowiednio wychowawcze, które powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 pkt. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.